

Nalézací soud poukazuje sice na tuto obhajobu obžalovaného, odbývá ji však úvahou, že věci staly se příslušenstvím domu, tedy vlastnictvím J-ovým a že obžalovaný nesměl s nimi disponovati, kterážto úvaha dotýká se však pouze objektivní stránky věci a nelze v ní proto spatřovati odpověď na onu obhajobu, popírající subjektivní zavinění. Soud praví sice hned na to: »Poněvadž obžalovaný jednal úmyslně, by se J-ovi pomstil a způsobil škodu, zakládá jednání . . .,« leč ani z této stati nelze s naprostou jistotou usuzovati, zda v ní dochází vyřízení uplatňovaná obrana a je proto výrok soudu ve směru tomto aspoň nejasným. Ona obrana týká se okolnosti pro rozhodnutí závažné a bylo proto povinností soudu, by obranou tou se náležitě (§ 258 tr. ř.) obíral, své úvahy v rozsudku uvedl (§ 270 čís. 5 tr. ř.) a při zkoumání položil si zejména otázku, zda není dle zjištěného stavu věci na místě rozlišovati na jedné straně mezi zřízením kamen, na druhé pak mezi vymalováním bytu. Zmateční stížnost vytýká v naznačeném směru vadnost rozsudku, označujíc jej, pokud jde o řešení otázky subjektivního zavinění, nejasným, neúplným po případě neodůvodněným (čís. 5 Šu 281 tr. ř.). I bylo proto důvodné stížnosti vyhověti, rozsudek zrušiti a věc odkázati na soud první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1586.

Vědomí pachatele o tom, že z jeho činu může vzejíti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí není objektivním předpokladem skutkové podstaty zločinu Šu 85 písm. b) tr. zák., nýbrž jde tu o jednu ze složek subjektivní stránky této skutkové podstaty.

Ke skutkové podstatě přestupku Šu 523 tr. zák. stačí, vykazuje-li čin veškeré o b j e k t i v n í znaky určitého zločinu.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1924, Kr II 368/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 15. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 523 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že nalézací soud skutkovou podstatu zločinu podle Šu 85 b) tr. zák. neúplně zkoumal a neúplně zjišťoval, jelikož opomenul zjistiti okolnosti, které by nutným bylo zjistiti v případě, kdyby nebylo úplné opilosti obžalovaného, by bylo lze říci, že se pachatel uvedeného zločinu dopustil objektivně; nezjistil totiž objektivního předpokladu řečené skutkové podstaty, zda si obžalovaný ohrožení, totiž nebezpečí, které dle rozsudkového výroku mohlo z jeho činnosti vzejíti pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost Barbory T-ové, byl vědom. Zmateční stížnost uzavírá svoje vývody námitkou, že, poněvadž tu není skutkové podstaty zločinu dle Šu 85 b) tr. zák., rozsudek je zmatečným i dle

čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Dlužno ji označiti jako od základu pochybenou, pokud v pachatelově vědomí o tom, že z jeho činu může vzejíti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí, spatřuje objektivní předpoklad skutkové podstaty zločinu dle Šu 85 b) tr. zák., kdežto správně jde tu zcela nepochybně o jednu ze složek subjektivní stránky této skutkové podstaty. Nalézací soud však nepodřadil rozsudkem zjištěný čin obžalovaného skutkové podstatě zločinu dle Šu 85 b) tr. zák. právě proto, že čin ten, spáchán byv obžalovaným v úplné opilosti, tedy ve stavu, vylučujícím dle Šu 2 c) tr. zák., přičitatelnost jeho jako zločinu, neshledal skutkovou podstatu zločinu dle Šu 85 b) tr. zák. založenu i po stránce subjektivní, a jen proto uznal obžalovaného vinným pouze přestupkem dle Šu 523 tr. zák. Ke skutkové podstatě tohoto přestupku stačí však úplně, jsou-li dány objektivní znaky zločinu, totiž činu, který na venek jeví se býti zločinem, který by však jako zločin mohl býti pachateli přičítán právě jen tehdy, kdyby byl býval spáchán úmyslně, kdyby se totiž k oněm objektivním znakům zločinu byly přidružily také jeho znaky subjektivní. K těmto znakům rázu subjektivního náleží při skutkové podstatě zločinu dle Šu 85 b) tr. zák. zejména i pachatelovo vědomí, že z jeho činu může vzejíti shora blíže naznačené nebezpečí. Nalézací soud byl by se tudíž ocítl sám sebou v rozporu, kdyby byl přes svůj výrok, dle něhož obžalovaný spáchal čin v úplné opilosti, zároveň zjistil, že čin ten vykazuje i subjektivní stránku zločinu, že totiž byl provázen vědomím obžalovaného o možnosti vzniku onoho nebezpečí. Nelze tudíž spatřovati neúplnost, která by činila rozsudek zmatečným dle čís. 5 Šu 281 tr. ř. v tom, že se v něm otázka, byl-li si obžalovaný vědom možnosti vzniku nebezpečí, ponechává, jak lze důvodně za to míti, úmyslně stranou, že se tedy v něm nezjišťují okolnosti, které by pro řešení oné otázky měly jinak význam, nýbrž že se rozsudek omezuje na výrok, že z činu obžalovaného mohlo vzejíti nebezpečí pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost Barbory T-ové, kterýžto výrok má oporu v rozsudkovém zjištění, dle něhož střepiny skla z tabulí okna, vedoucího do kuchyně, obžalovaným rozbitých, lítaly Barboře T-ové, přítomné v kuchyni, až na záda, takže mohla snadno býti poraněna. Pak ale jeví se bezpodstatnou i námitka, uplatňovaná zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. v ten rozum, že tu není skutkové podstaty zločinu dle Šu 85 b) tr. zák.

Čís. 1587.

Oprávnění členů obecního představenstva a výkonných orgánů, vstupovati za účelem docílení pořádku a klidu do místností soukromých (§ 68 tr. zák.), není na závalu ochrana, zaručená domovní svobodě Šem 112 ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. a ústavním zákonem ze dne 9. dubna 1920, čís. 293 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1924, Kr II 522/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olo-